

1. fejezet

Egyszer fent, másszor lent – nyolc nappal ezelőttig így tengettem az életem. Néha jól teltek a napok. Máskor nem annyira jól. Leginkább eseménytelenül. A hosszú, unalmas időszakokat, amikor nemigen történt semmi, olykor-olykor megszakították hirtelen kirobbanó események. Pontosan ugyanúgy, ahogy ez a hadseregben szokott lenni. És ezért is találtak rám. Az ember otthagyhhatja a sereget, de a sereg soha nem hagyja el. Nem mindig, és nem teljesen.

Két nappal azután kezdtek el keresni, hogy valaki rálőtt a francia elnökre. Olvastam róla az újságban. Párizsban történt a merényletkísérlet, nagy távolságból, mesterlövészpuskával. Nekem nem volt hozzá semmi közöm. Én akkor majdnem tízezer kilométerre jártam onnan, Kaliforniában, egy lánnyal, akivel a buszon ismerkedtem meg. Színésznő akart lenni. Én viszont nem akartam színész lenni, úgyhogy miután két napot eltöltöttünk együtt Los Angelesben, szétváltak az útjaink, és újból távolsági buszra szálltam. Először San Franciscóban időztem pár napig, aztán az oregoni Portlandben töltöttem három napot, majd továbbálltam Seattle-be. Így kerültem Fort Lewis közelébe, ahol két egyenruhás nő szállt le a buszról. Ott hagyták az ülésen az *Army Times* éppen előző nap megjelent példányát.

Az *Army Times* egy fura régi újság. Még a második világháború előtt alapították, és azóta is jól tartja magát. Hetilap, tele ősdi hírekkel és vegyes témájú cikkekkel. Ennek a számnak az első oldalán például ez a szalagcím díszelgett: *Új szabályok! Módosítások várhatók a jelvények és rangjelzések terén, és további változtatások lesznek az egyenruhákban is.* A legenda szerint azért ilyen elavultak a hírek, mert az AP hírügynökség régebbi hírösszefoglalóiból ollózzák össze őket, de ha az embernek van hozzá füle, és tud a sorok között olvasni, feltűnhet neki egyfajta egyéni, szarkasztikus hangvétel. A szer-

kesztőségi cikkek néha nagyon is bátrak, és időnként érdekes információkat rejtenek a nekrológok.

Ez volt az egyetlen oka, hogy megnéztem az újságot. Néha előfordul, hogy meghal valaki ismerős, aminek örül az ember. Vagy nem. Akárhogy is, jó tudni róla. De nem jutottam el odáig, mert közben hátralapoztam a nekrológokhoz, megakadt a szemem az apróhirdetéseken. Ezek többnyire arról szólnak, hogy veteránok keresik egykori bajtársaikat. Többtucatnyi ilyen hirdetés volt, mind teljesen egyforma.

Csakhogy akadt köztük egy, amelyikben az én nevem szerepelt.

Ott viritott az oldal közepén a bekeretezett, vastag betűvel szedett hat szó: *Jack Reacher hívja fel Rick Shoemakert.*

Ezt csakis Tom O'Day intézhette. Emiatt később, miután jobban belegondoltam a dologba, kissé kellemetlenül éreztem magam. Nem mintha O'Day nem lenne okos fickó. Annak kell lennie. Sőt, egészen biztos, hogy az. Nagyon-nagyon régóta sikerült mindent túlélnie. Időtlen idők óta volt a helyén. Már húsz évvel ezelőtt is százévesnek nézett ki. Magas, vékony, szikár, sápadt ember volt, aki úgy mozgott, mintha minden pillanatban össze akarna csuklani, mint egy törött létra. Senki nem nézte volna ki belőle, hogy a hadsereg tábornoka. Inkább professzornak tűnt. Vagy antropológusnak. Az biztos, hogy az esze a helyén volt. Így gondolkozhatott: *Reacher igyekszik eltűnni, vagyis busszal és vonattal jár, megfordul várótermekben és bisztrókban, ugyanott, ahol gyakran járnak a közlegények, akik pedig elsőként az Army Timest veszik meg a bázison, és nagy valószínűséggel hagyják itt-ott, ahogy a madarak szórják szét a magokat.*

Tehát bízhatott abban, hogy előbb vagy utóbb valahol a kezembe fog kerülni az újság. Mert érdekelnek a dolgok. Az ember otthaghatja a sereget, de a sereg soha nem hagyja el. Nem teljesen. Annak alapján, amit rólam tudott, O'Day nyugodtan feltételezhetette azt, hogy ha tíz-tizenkét héten át folyamatosan hirdet, halvány, de reális esélye van a sikerre.

Erre már elsőre sikerült neki. Egy nappal az újság megjelenése után. És emiatt éreztem magam egy kissé kellemetlenül.

Mindez ugyanis arra vallott, hogy kiszámítható vagyok.

Rick Shoemaker O'Day embere volt. Mostanra talán már a helyettese is. Könnyen úgy tehettem volna, mintha nem láttam volna a

hirdetést, de tartoztam Shoemakernek egy szívességgel, amiről nyilván O'Day is tudott. Ezért aztán Shoemaker nevében adta fel a hirdetést, hogy kénytelen legyek reagálni rá.

Kiszámítható vagyok.

Seattle-ben száraz idő volt, amikor leszálltam a buszról. És meleg. A város vibrált, mivel az emberek hihetetlen mennyiségben fogyasztották a kávé, vagyis épp nekem való hely volt. Ellenben teleszórták WiFi-pontokkal, és mindenki rendelkezett okostelefonnal és egyéb kutyúkkal, ami miatt viszont már kevésbé felelt meg nekem a hely, mert igencsak nehéz volt régimódi nyilvános telefonkészüléket találni. De végül ráakadtam egyre a halpiacnál. Megálltam a sós, tenger-szagú szélben, és hívtam egy ingyenes számot a Pentagonban. Ez a szám nincs benne a telefonkönyvekben. Én réges-rég kívülről fújtam. Különleges ingyenes vonal, csak vészhelyzetekre. Az embernek nincs mindig negyeddolláros a zsebében.

Egy operátor vette fel, én pedig kértem Shoemakert. Kapcsoltak, talán valahová az épületen belül, vagy az ország területén belül, vagy a földgolyón. Néhány kattánás és egy kis sziszegés után hosszú percekig süket csönd volt, végül megszólalt Shoemaker hangja: – Igen?

– Jack Reacher vagyok.

– Hol vagy most?

– Nincs mindenféle elektronikus berendezések, ami rögtön megmutatja?

– De igen. Seattle-ben vagy, egy nyilvános telefonról hívsz a halpiac mellől. De jobban szeretjük, ha az emberek önként közlik az információt. Utána jobban megy a beszélgetés, mert már megvan az alapvető együttműködés. Beleadtak valamit.

– Mibe?

– A társalgásba.

– Most társalgunk?

– Nem igazán. Mit látsz közvetlenül előtted?

Felnéztem.

– Egy utcát.

– És balra?

– Halárusokat.

- Jobbra?
 - Egy kávézót az utca túloldalán.
 - Mi a neve?
- Megmondtam.
- Menj be oda, és várj.
 - Mire?
 - Fél óra múlva megtudod – felelte Shoemaker, és letette a kagylót.

Senki sem tudja igazán, miért olyan népszerű a kávé Seattle-ben. Kikötőváros, így ésszerű, hogy ott pörkölik meg a kávé, ahol kirakodják a szállítmányokat. Ezzel létrejött a piac, amely idevonzott másokat is, akik a kávéval foglalkoznak. Ugyanúgy, ahogy az autógyárak mind Detroitba települtek. Vagy talán csak finomabb itt a víz. Vagy jó a tengerszint feletti magasság, vagy a hőmérséklet, vagy a páratartalom. A lényeg az, hogy szinte minden sarkon található egy kávézó, aminek köszönhetően egy komoly kávérajongó évente akár négy számjegyű összeget is áldozhat a szenvedélyére. A kávézó, amely az utca túloldalán állt, jellegzetes példány volt. Mindent mahagóniszínűre festettek, itt-ott csupaszig téglafalak és régi fafelületek díszeltek, és egy fekete táblára krétával írták ki a kávékínálatot, amelynek kilencven százaléka olyasmit tartalmazott, ami szerintem nem igazán illik a kávéba: a legkülönfélébb fajtájú és hőmérsékletű tejtermékek, fura mogyorós ízesítők és még sokféle szennyező anyag. Én sima feketét kértem, a házi pörkölésű márkából, cukor nélkül, közepes méretű elvihető műanyag pohárban, nem a hatalmas méretű vödörben, amit sokan szeretnek. Vettem mellé egy szelet citromos piskótát, aztán letelepedtem egyedül egy kemény faszékre, egy kétszemélyes asztalhoz.

A süteményt öt perc alatt megeszegettem, a kávé még öt percig eltartott, aztán tizennyolc perccel később megjelent Shoemaker embere. Ami azt jelentette, hogy a haditengerésztől jött, mert összességében huszonnyolc perc telt el a telefonbeszélgetés óta, és ez elég rövid idő, a haditengerészet pedig itt állomásozik Seattle-ben. A kocsija sötétkék volt, egyszerű, amerikai márkájú szedán, nem a legszébb, de azért szépen csillogott a fényezése. A fickó közelebb járt a

negyvenhez, mint a húszhoz, és kőkeménynek tűnt. Civil öltözéket viselt, sötétkék sportzakót, galléros kék pólót, khaki vászonnadrágot. A zakó igencsak viseltes volt, a pólón és a nadrágon is látszott, hogy vagy ezerszer mosták már. Altiszt lehetett, és szinte biztos, hogy a SEAL különleges alakulatnál. Nyilván részt vesz valami gyanús titkos akcióban, amit Tom O'Day irányít.

Belépett a kávézóba, és üres tekintettel, egyetlen pillantással felmérte az egész helyiséget, mintha a másodperc ötödrésze állna a rendelkezésére arra, hogy felismerje, ki a barát és ki az ellenség, mielőtt tüzelni kezd. Nyilván csak alapvető szóbeli eligazítást kapott egy régi személyi aktám alapján, és annyit tudott a keresett személyről, hogy százkilencvenöt centi magas és száztíz kiló. A kávézóban rajtam kívül szinte csak ázsiaiak voltak, leginkább nők és apró termetűek. A fickó egyenesen hozzám lépett, és megkérdezte: – Reacher őrnagy?

- Már nem – feleltem.
- Akkor Mr. Reacher?
- Igen – bólintottam.
- Shoemaker tábornok kéri, hogy jöjjön velem.
- Hová?
- Nem messzire.
- Hány csillagos?
- Tessék?
- Hány csillaga van Shoemaker tábornoknak?
- Egy. Richard Shoemaker dandártábornok.
- Mikor?
- Mit mikor?
- Mikor léptették elő?
- Két évvel ezelőtt.
- Ezt maga is olyan rendkívülinek találja, mint én?

A fickó egy pillanatra hallgatott, aztán azt felelte: – Nincs véleményem a kérdésről.

- És hogy van O'Day tábornok?

A fickó ismét hallgatott egy pillanatra, aztán azt felelte: – Nem ismerek senkit, akit O'Day-nek hívnak.

A sötétkék kocsi egy Chevrolet Impala volt, rendőrségi gumikkal és szövetborítású ülésekkel. A fényezés volt rajta a legújabb. A kék zakós fickó a belvárosi utcákon át kanyargott, aztán ráfordult az I-5-ösre, déli irányba. Ugyanarra, amerről a busz bejött a városba. Újból elhaladtunk a Boeing Field, majd a reptér mellett, aztán továbbmentünk Tacoma felé. A kék zakós nem szólt egy árva szót sem. Én is hallgattam. Némán ültünk, mintha csendkirályoznánk, és mind a ketten elszántan nyerni akarnánk. Kibámultam az ablakon. Minden zöld volt, a hegyek, a tenger, a fák.

Elhagytuk Tacomát, és lassítottunk, nem sokkal az előtt, ahol a két egyenruhás nő leszállt a buszról, ottfelejtve az *Army Times*. Ugyanannál a kijáratnál hajtottunk le. A táblák nem jeleztek mást, csak három kisvárost és egy nagy katonai támaszpontot. Tehát jó esélye volt, hogy Fort Lewisba tartunk. De végül kiderült, hogy mégsem. Vagyis technikailag oda mentünk ugyan, de régen másképp hívták ezt a helyet. Egykor ez volt a McChord Légierő-támaszpont, most viszont Egyesített Lewis–McChord Támaszpontnak hívták. Reformok. A politikusok mindenre képesek, hogy megspóroljanak pár dollárt.

Arra számítottam, a kapunál lesz egy kis huzavona, mert a bejáratot közösen őrzi a hadsereg és a légierő, és a kocsi a haditengerészethez tartozott, én meg nem voltam senki. Már csak a tengerészgyalogság és az ENSZ hiányzott innen. De O'Day akkora hatalommal bírt, hogy szinte le sem kellett lassítottunk a kapunál. Egyszerűen behajtottunk, aztán balra kanyarodtunk, átmentünk egy másik kapun, és a kocsi már ki is gördült a reptér betonjára. Szinte eltörpült a hatalmas C-17-es teherszállító gépek mellett, mint egy kiségér az erdőben. Begördültünk egy óriási szürke gépszárny alá, aztán továbbhajtottunk a fekete betonon egy kis sugárhajtású géphez, amely magányosan állt ott. Fehéren ragyogott a napfényben. Nem volt rajta semmiféle felirat, csak egy szám a farkán. Se név, se logó, csak sima fehér festék. A motorok lassan jártak, a beszállólépcső le volt eresztve.

A kék zakós jól kiszámított félkörívben odakanyarodott, aztán megállt úgy, hogy az ajtóm egy méterre esett a lépcső aljától, amit én célzásnak vettem. Kikászálódtam, és egy pillanatra megálltam a napsütésben. Beköszöntött a tavasz, kellemes volt az idő. A kocsi el-

gördült mellőlem. Egy utaskísérő jelent meg a gép kis ovális ajtajában. Egyenruhában volt. – Kérem, uram, szálljon be.

A lépcső kissé meghajlott a súlyom alatt. Leszegett fejjel beléptem a kabinba. A steward jobbra elhátrált. Bal kéz felől egy másik egyenruhás nyomakodott ki a szűkös pilótafülkéből. – Isten hozta a fedélzeten, uram. A légierő tagjaiból áll a legénység. Pillanatok alatt ott leszünk.

– Mármint hol?

– Az úti céljánál. – A pilóta visszapréselődött a fülkébe, letelepedett a másodpilóta mellé, és buzgón nekiláttak a műszerek ellenőrzésének. Én követtem a stewardot. Az utastérben lakkozott diófa borítás és karamellszínű bőrülések fogadtak. Én voltam az egyetlen utas. A steward felhúzta a beszállólépcsőt, bezárta az ajtót, és leült egy lehajtható ülésre a pilóták mögé. Fél perccel később már a levegőben voltunk, és meredeken emelkedni kezdtünk.